

Sygn. akt VI U 192/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania S. Ż. (1)

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)r. znak (...)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności, kartę parkingową

orzeka:

oddala odwołanie.

sygn. akt VI U 192/15

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia (...)r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)r w W. zaliczając S. Ż. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe według symbolu niepełnosprawności 05-R.

Orzeczenie to zaskarżyła S. Ż. (1) podnosząc, że stan jej zdrowia powoduje, iż spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej. Z uwagi na powyższe odwołująca się wniosła o zmianę orzeczenia w pkt 9 i przyznanie jej karty parkingowej.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania. Organ ten stwierdził, że na podstawie zebranej dokumentacji medycznej, badania osoby zainteresowanej przez lekarza składu orzekającego oraz oceny sporządzonej przez pracownika socjalnego, ustalił, że stan zdrowia odwołującej kwalifikuje go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, brak jednak jest podstaw do uznania, że udokumentowane schorzenia przez S. Ż. (1) kwalifikują ją do spełnienia przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym". Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. stwierdził, że przy wydawaniu orzeczenia wzięto pod uwagę standardy obowiązujące przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności a w szczególności, czy niepełnosprawność powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu i przemieszczaniu skarżącej.

Odwołująca ostatecznie nie kwestionowała umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wnosiła jednak o przyznanie jej karty parkingowej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Odwołująca ma 63 lata, z zawodu jest pielęgniarką. Od roku 1978 jest na rencie z powodu zakażenia żółtaczką zakaźną i schorzenia kręgosłupa. Odwołująca leczy się ortopedycznie, neurochirurgicznie i neurologicznie. Stwierdzono umiarkowany stopień niepełnosprawności z powodu operowanej dyskopatii szyjnej i lędźwiowej.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: ortopedii, kardiologii, neurologii celem wypowiedzenia się, czy stan zdrowia odwołującej w tym przede wszystkim schorzenia, na które cierpi, uzasadniają przyjęcie, iż spełnione zostały przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.).

Zgodnie z tym przepisem osoba niepełnosprawna o obniżonej sprawności ruchowej, kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym kartą parkingową może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami, o których mowa w art. 7 ust. 2. tej ustawy. Zatem kluczowe na gruncie rozstrzyganej sprawy było ustalenie, czy odwołująca jest osobą niepełnosprawną o obniżonej sprawności ruchowej. Istotne znaczenie w omawianym zakresie ma również § 5 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. (Dz. U. z 2003 r., Nr 139, poz. 1328 ze zm.), zgodnie, z którym przy ocenie obniżonej sprawności ruchowej, o której mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776, ze zm.), bierze się pod uwagę, czy niepełnosprawność powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu.

Biegli sądowi lekarze: kardiolog dr K. K., ortopeda R. K., dr. B. Z. w swych opiniach stwierdzili, że odwołująca nie jest osobą niepełnosprawną z przyczyn kardiologicznych, oropedycznych i neurologicznych. Dyskopatia zwyrodnieniowa kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego bez zespołu korzeniowego i dysfunkcji czynnościowej. W wyniku leczenia zachowawczego, operacyjnego, rehabilitacji i samoadaptacji nastąpiła istotna poprawa sprawności kręgosłupa, która uzasadnia uznanie wnioskodawczyni za osobę niepełnosprawną o lekkim stopniu niepełnosprawności. Poprawa ta polega na uzyskaniu prawidłowej stabilności kręgosłupa lędźwiowego, szyjnego oraz nie występowaniu zaników mięśniowych w kończynach górnych i dolnych. Potwierdza to wynik MR kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z dnia 2 kwietnia 2015 roku, które wskazuje jedynie zmiany dyskopatyczno-zwyrodnieniowe bez stabilności między trzonowych ani istotnych patologii kostno-stawowych, bez cech restenozy operowanych poziomów. Biegły neurolog podkreślił, że nie ma przesłanek neurologicznych do wnioskowania, że dowołująca spełnia warunki wynikające z prawa o ruchu drogowym. Biegły R. K. po zapoznaniu się z dokumentacją złożoną przez wnioskodawczynię stwierdził, że funkcja lokomocyjna kończyn jest dobra i umożliwia wnioskodawczyni sprawny chód, nie stwierdził zaników mięśni dolnych. Biegły argumentował, że do chwili obecnej odwołująca nie miała wykonanego ponownego leczenia operacyjnego, co świadczy o tym, że nie ma ucisków na korzenie nerwowe mogące powodować dysfunkcję kończyn dolnych powodujących niesprawność chodu.

Odwołująca nie zgadzała się opinią biegłego neurologa i ortopedy i zgłaszała kolejne zarzuty. Biegli po zapoznaniu się z zarzutami podtrzymali swoje stanowisko i uznali, że odwołująca jest w dość dobrym stanie zdrowia, z wydolnym układem krążenia, oddychania i narządu ruchu, a jej chód jest sprawny.

We wnioskach końcowych biegli nie stwierdzili naruszenia sprawności organizmu u odwołującej, który powodowałby prawo do karty parkingowej. W opinii uzupełniającej biegły B. Z. wskazał, że odwołująca kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności, przy czym podkreślili, że niepełnosprawność S. Ż. (1) nie powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu.

Zdaniem biegłych schorzenia odwołującej nie dają podstawy do spełnienia przez odwołującą przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz § 5 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności

Biegły ortopeda kategorycznie wskazał, że stwierdzone u odwołującej schorzenia narządu ruchu nie powodują upośledzenia funkcji motorycznej i w żadnym stopniu nie dają podstawy do przyznania karty parkingowej, która zarezerwowana jest dla osób mających istotną dysfunkcję narządu ruchu.

Sąd I instancji oparł swe ustalenia na opiniach biegłych sądowych z uwagi na fakt, iż wyżej zasygnalizowane kwestie w ocenie Sądu wymagały wiedzy fachowej i wiadomości specjalnych. Biegli po zbadaniu odwołującej i zapoznaniu się z całą dokumentacją dotyczącą jej stanu zdrowia, doszli do wniosku, że występujące u niej schorzenia nie powodują obniżenia sprawności ruchowej. Opisane schorzenia nie spełniają przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym. Stanowisko biegłych jest przekonywujące i oparte na całości dokumentacji medycznej, a subiektywne przekonanie odwołującej się o przysługującym jej prawie do karty parkingowej nie znalazło potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Zgodnie z §5 ust.2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz.1328. ze zm.) – przy ocenie obniżonej sprawności ruchowej, o której mowa w art.6b ust.3 pkt 9 ustawy z dnia 27.08.1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, bierze się pod uwagę, czy niepełnosprawność powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu. Tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza, by odwołująca miała ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu, w stopniu uzasadniającym przyznanie mu karty parkingowej. Tym samym nie spełniła ona warunków, o których mowa w art.8 ust.1 ustawy o ruchu drogowym.

Mając na uwadze powyższe sąd oddalił odwołanie.

(...)